

שכן לתנועה-של-איש-אחד, הרוצה להשיג שלום ואחוזה בעמים

של של וו. פ. אבלנינג

בחדר הנקי, ואבי המשפחה מרצה בפניהן את דעותיו העמוקות, כשהשתיים רושמות כל מלה היוצאת מפיו.

„כל החוכמה היא לראות את העולם ב-זוהית הנכונה, היא אחת מאימרותיו האהודות. „הנה, למשל, יושבים שני אנשים, משני צדי שולחן, ומביטים, למשל, על קופסת גפרורים כזאת (וריקה מרושלת של הקופסה על השולחן). שואל האחד: „מה צבע הקופסה? „אדום, משיב השני, בהביטו על תחית בית-החרושת. „לא נכון! צועק הראשון, בהביטו על גב הקופסה, כחול! שניהם קמים ורוצחים אחד את רעהו. שניהם צדקו, אבל הם כבר אינם. חוסר ההבנה הרג אותם. זהו בדיוק מה שיקרה לעולם, ובגלל זה אני חי ונאבק.“

אותה גישה ביקורתית מביא אבלנינג לספר היחידי הנמצא בביתו: ספר התנייך והברית החדשה. קובץ הוא, לגבי משה וישו: „שני הם לא היו ולא נבראו. נקה, למשל, דוגמה בברית החדשה, שם כתוב כי הביאו את גופתו של ישו לעיר מסויימת. המדע הוכיח כי עיר זו אינה קיימת. אם כן, אם אין עיר, הרי לא יכלו להביא אליה גופה. ואם לא היתה גופה, לא היה ישו. פשוט מאד.“

★ ★ ★

אם אין קמה, יש תורה

ברגע מדוייק זה התיישבה קיינו, ב-תנועה אצילית, על ראשו של אבלנינג. והאיש התנהג כאילו היה זה הדבר הטבעי ביותר בעולם.

קיינו היא יונה אפרפרה, מאלה שנערים נוהגים לצוד בעשרות ליד כל חורבה ערבית. משפחת אבלנינג מצאה אותה בימים הראשונים לבואם למקום. היא היתה עדיין גוזל רך, אשר אמו נטשה אותו בבור מי גשמים. רודי לקחה אותה תחת כנפיה, ריסאה אותה מחלתה ופיטמה אותה עד כי הפכה יונת שלום מושלמת. כיום היא אחת מהמשפחה לכל דבר.

כאשר הולכת המשפחה להביא מים מן הפרסת הסמוך, מצטרפת אליהם היונה. היא בוחרת את הראש הנראה לה באותו רגע, אוחות במקורה בקצת שיער, ואי אפשר לה הוריה משם בניגוד לרצונתה. היא יודעת להתגונן בדקירות מקור וכדחיפות כנפיים עזות. על כן נותנים לה בני המשפחה לרכב להם על הראש.

חיי המשפחה צנועים ביותר. אותו יום, למשל, היתה ארוחת הצהרים: כמה פרוסות

על אחת משלוש כוסות הקס ומשמיע באזני אשתו תוך תורת השלום שלו. בני המשפחה קשורים מאד זה יום לימודי המשפחה בתנייך של אבלנינג, הכתוב גרמנית.

התנאים הראשונים לשלום זה, נימק אבלנינג אחרי שיצור את „התנאים הראשונים“ הללו, יסע לאמריקה או לרוסיה, ויגש לשלבים ה-1 מתקדמים יותר של תוכניתו.

ה. פ. אבלנינג יודע בדיוק כיצד ישכין את השלום. הכל מחושב כבר באופן מדעי. יש לו אפילו מכשירים מדעיים לעשיית השלום. הוא בנה אותם בעצמו, ומלמד את אשתו ובתו כיצד להשתמש בהם. אבל, כפי הנראה, רק הוא מבין אותם כראוי לפי שעה.

★ ★ ★

כמו נביאי קדם

בארץ ישראל כבר קמו נביאים רבים העמים. כולם, ללא יוצא מן הכלל, נכשלו. וכולם, גם כן ללא יוצא מן הכלל, סבלו קשות תוך כדי כך. היו מהם שהושלכו לגובי אריות; היו שנרדפו על-ידי השלטונות עד שנאלצו לברוח מבתים; ידוע על מקרה אחד לפחות, בו צלבו הרומאים מטיף כזה. אבלנינג אינו יוצא מכלל זה. כאשר נודע לממשלת הולנד מה הוא מתכנן, שללה ממנו את דרכו והודיעה לממשלת ישראל כי אינו שפוי בדעתו. „הם אפילו רצו להטוף אותי ולהחזיר אותי בכוח להולנד,“ התלונן. הוא ביקש לראות את דויד בן-גורן, יוון, להסברת תוכניתו. תחת זאת התקבל לראיון אצל טדי קולק ונתמיה ארגוב ה-מנוח, כדי לשטח בפניהם את בקשתו. הם רק לעגו לו.

יום אחד הגיעה הזמנה מבית-המשפט. היתה זו הדרך בה הודיעה לו ממשלת ישראל כי עליו לעזוב את הארץ: את אשרת התייר לא יאריכו לו. בלא-איכפתיות משחית התעלם איש השלום מההתראה. ואז שוב הופיעה המשטרה בביתו. הפעם הובילה אור-תו ואת בנות ביתו לכלא. הם שוחררו בערב בות עצמית. „אני לא אעזוב את המקום הזה עד שאשלים את שליחותי“ התריע. „אפילו עשר ממשלות לא יזינו אותי מפה. אני יותר חזק מכל ממשלה. הממשלות נופות ואתי לא! עד שאביא את השלום.“

★ ★ ★

מוות בגלגל גפרור

בקשיות עורף, האופיינית לנביאים, המשין אבלנינג לחתור לקראת חזונו. „בעצם, הסביר, אני עדיין בשלב הנסיוני בלבד. כל מה שאני עושה עכשיו, זאת עבודת-מחקר במעבדה.“

את הממצאים המדעיים והמחשבתיים של עבודת-המחקר, רושמות שתי הגשים של משפחת אבלנינג. מדי יום מתיישבים השלושה

ועל הקיבוצים: „זהו איגואיום קולקטיבי.“ על דבר אחד בלבד אין מתלוצצים ב-משפחת אבלנינג: על השלום. כי בנפשם של השלושה תפסה מומן האמונה בשלום את מקומה של הדת. כאשר נשאל אבי המשפחה מה יקרה אם לא יצליח להשיג את השלום העולמי, פתחו השלושה עיניים מלאות-תמהון וחמלה, כאילו לא הבינו איך יכול משהו לשאול שאלה כה טפשית. „מה זאת אומרת?“ השיבה רודי, „נשיג אותו.“

ומה יקרה אם, חלילה, לא ישאר בחיים עד שיושג השלום? אבלנינג, 52, הצטחק. „אין דבר כזה. לא אמות לפני זה.“

בחוף, בעולם „הנורמלי“, צרחו מוכרי העתונים את הכותרת האחרונה: קרב טאט קים ותותחים בחולה. אבלנינג יצטרך לחיות הרבה מאד שנים, כנראה.

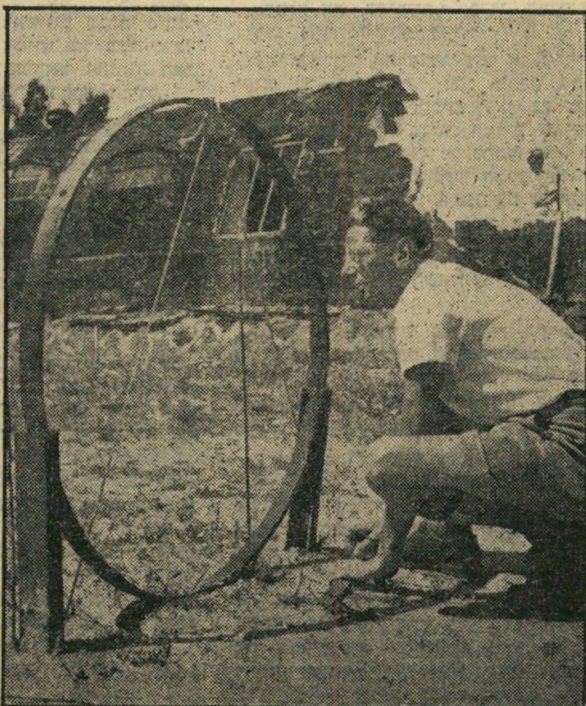
לחם לא טרי, וכמה כפות של דורה מבושלת במים. „אם יש חלב, מבושלים את זה בחלב. אם אין, מים גם כן טובים,“ הסבירה האם.

מכיוון שכספם אול מומן, מתקיימים בני משפחת אבלנינג מתרומותיהם של חברי ה-משקים בסביבה, של חילים וקצינים אהבי שלום, ושל כמה תיירים נדיבים. „אבל ה-אוכל בכלל לא חשוב“, הצהיר ח. פ. „אם אין קמה יש תורה.“

★ ★ ★

לא ימות לפני כן

לפניאן אבלנינג ישנן עוד כמה אימרות קולעות. „אומרים עלי שאני משוגע. אני שואל אתכם: אם הייתי משוגע, האם הייתי בא לישראל? למדינה הזאת יש מספיק משוגעים משלה, אין לה צורך באימפרוט.“

ו. פ. אבלנינג, אשתו ובתו מתנפסים ב-שמש, כפי שנראו מבעד לאשנב אחת החורבות, במחנה עזוב שעל הגבול בין מדינת ישראל ורצועת עזה.

בעזרת גלגל זה, העשוי מברזל, ומספר חוטים המתמשכים ממנו בעיגולים, משולשים וריבועים, מחשב אבלנינג את סיכויי השלום.

מכונת השלום

לכת במ-שני בנאמנות